

Tolmust

Reet Murel

Oled sa tolmu märganud? Noh, näiteks lauaplaadil, lambikupliil, peeglil või aknaklaasil? Ei ole? Võib-olla ei armasta sinu ema tolmu ja on jõudnud selle sealt juba ära pühkida? Sa võid ju natuke uurida, äkki leiad mõne koha, kus tolmu end hästi tunneb. Saladuskatte all võin sulle ütelda, et tolmu lemmikkoht on voodi all. Päriselt! Mine, vaata! Kas leidsid? Kas pühkisid ära? Vaene tolmu, keegi ei armasta teda...

Jutustan sulle loo tüdrukust, kes tolmu sõbraks pidas.

Tavaliselt ärkas Greeta päris üksi. Ema ja isa olid juba tööle läinud ning vanaema, kes teda hoidmas käis, ei olnud veel jõudnud. Üksinda majas ärgata ei olnud sugugi hirmus, sest aknast vaatas tuppa Päike.

Päike oli teinud põrandavaibale Kuldse Tee, see algas aknast ja ulatus peaaegu Greeta voodini. Kuldsel Teel hõljusid Tolmuhelbekesed. Kui Greeta nüüd vaikselt voodis lebas ja teki alt päiksekiirt piilus, hõljusid helbed vaikselt. Kui tüdruk end julgemalt keeras ning teki liigutas, hakkasid Tolmuhelbekesed Kuldsel Teel tantsu lööma. Greeta oli teinekord teki lausa raputanud ja voodis veidi möllanud, sest siis ilmus Päikeseteele väga palju uusi esinejaid. Natukene rohkem meeldis tüdrukule siiski see peitusemärg. Niiviisi teki alt piiluda Tolmulaste hõljumist...

Greeta muidugi lootis, et Tolmuhelbekesed tulid majja ainult tema pärast, et nad peavad teda kindlasti oma sõbraks. Üks asi oli aga imelik. Mitte kunagi ei olnud Tolmuhelbekesi Päikeseta. Pilves ilmaga nad lihtsalt ei tulnud. See pani tüdruku mõtlema, kelle sõber Tolmu rohkem on, tema või Päikeseta? Seda mõtet jätkus vanaema tulekuni.

Järgmisel hommikul ärkas Greeta õnneks jälle päikesesäras ning Tolmulaste trall voodi ees tegi talle terveks päevaks rõõmsa tuju.

Oled sa märganud tolmu? Aga pilves ilmaga?